

DILLUNS

Un equip per creure-hi

TEXT: ANTONI DALMASES

Optimisme? Prudència! Campions? Ja en parlarem! Com és que els mateixos jugadors juguen tan diferent? Misteri! Recitificació? Sí! El lector comprendrà que no podia posar un títol tan escandalosament llarg a l'article com aquestes quatre preguntes i respostes, però miraré d'anar plantejant cada una de les qüestions, amb la intenció de saber una mica on som.

Optimisme? La marxa de la lliga faria decantar cap a l'optimisme més rialler i, de fet, els inconscients i la premsa –això és una redundància, ja ho sé– s'inflen a estadístiques i hipèrboles per demostrar que aquest equip fa història. Un servidor ho troba magnífic, no cal dir-ho, però el passat, per més respecte que em pugui merèixer, no em fa ni fred ni calor i no m'emociona en absolut. Vull dir que això de l'estadística, que no sé qui va dir que era una manera de mentir amb ínfules de ciència, és una sobirana bestiesa. En futbol i, en general, en tot el que té una certa importància en la vida. I els periodistes i opinadors oficials solen basar-se en els números, per dir que com que l'equip està superant rècords, anem camí del rècord. M'agradaria creure-ho, és clar, però en això també sóc ateu. Per tant: prudència!

Campions? Es tracta de la cosa aquesta de "Campions d'hivern", una altra ximpleria inventada per no callar, pròpia dels impotents. És una cosa així com el "*premi de consolació*" o la idea aquella, més exacta i dura de pair, de considerar que "*el segon de qualsevol competició només és el primer dels que perden*". I ja em direu quina gràcia fa, això. Potser hi ha qui pensa que el títol hivernal, juntament amb les abans esmentades estadístiques de rècord (més punts que ningú a aquestes alçades en cap lliga; i també més gols fets i menys encaixats) fan evident que guanyarem el títol, però jo també, posats fer, tinc memòria, i no cal remuntar-se als temps de Jaume I per recordar lligues que hem tingut a la butxaca cinc o sis partits abans d'acabar, amb avantatges sonades, i que després hem llançat per la borda. Les dues darreres, sense anar més lluny. O sigui que cap confiança ni una: ja en parlarem!

Com és que essent pràcticament els mateixos jugadors ha canviat tant l'equip? Hi deu haver moltes respostes hipotètiques, però jo sóc del parer que resulta que han marxat els que feien nosa. Sobretot « el » que feia nosa. I seguint aquesta idea, em serà permès opinar que això dels "cracks" brasilers és ben curiós. El primer any tots brillen de manera esplendorosa (Romário, Ronaldo, Ronaldinho...) i després s'apaguen fins al patetisme. Rivaldo fou una excepció, perquè

era, tot ell, un tipus estrany... Els altres, però, em fan pensar que o bé no se n'ha de fixar mai més cap –em refereixo a "cracks", a païos d'aquests tan inspirats i intermitents que són capaços del millor i del pitjor en dos dies; admeto que hi ha Silvinhos, Alves i gent d'aquesta que semblen una altra cosa– els "craks", deia, o no es fixen o, si un cas se'ls té un any, un sol any, i després quan encara funcionen es venen a preu d'or. Em direu que això pot significar que qualsevol dia ens els trobem en un equip contrari i ens estripen; potser sí, però no s'ha donat el cas... Per tant, els mateixos minyons ho fan bé: miracle. I que duri.

I per acabar una rectificació imprescindible. Jo també era (com gairebé tothom) dels qui creia que Guardiola no era entrenador per a aquest equip i, pel que sembla, em vaig equivocar del tot. Què ha fet? No ho sé. Potser s'ha limitat a posar ordre en una colla de criatures malcriades i fartes de tot, usant la vella pedagogia eficaç –l'única autèntica pedagogia: diguem-ho clar– consistent a atiar el burro perquè empaiti la pastanaga i prendre'l hi si no salta prou. El cas és que sembla que d'aquella colla d'arreglats n'ha fet un equip. I això s'ha de deixar clar, perquè ens pot proporcionar una lleugera, petita i potser fonamentada esperança. Ara només cal que guanyin les tres competicions (he dit tres) i aleshores, no pas abans!, començaré a creure-hi. Sant Tomàs, en el cas del Barça, és un referent obligat...

"Mister" Guardiola.